

JOAN F. MIRA

“El meu primer valencianisme va ser el futbolístic, pobra criatura encara no educada en les dureses de la història, i els altres van vindre més tard. Això deixa senyal, i durant tres dècades he hagut de patir doblement: per l’escassetat de les victòries locals i pel perill que, si arribaven, pogueren servir d’aliment a un valencianisme ‘blaver’, barroer, nacionalment reprobable, etcètera”

València futbol

Com vostès deuen saber, el meu equip, el València Club de Futbol, ha guanyat honestament el títol de la Lliga espanyola. Aquesta lliga –l’espanyola, vull dir– que els clubs, societats anònimes i fundacions benèfiques que s’ocupen d’aquest esport, inclosos els clubs i fundacions de Barcelona, Bilbao i Sant Sebastià, consideren com l’espai natural de competició, i per tant que arribar a ser el primer dels espanyols és la seua aspiració més intensa i ardent. Què seria, ai dolor, si la lliga no fóra la de l’estat que ens oprimeix, sinó la lliga de la nació alliberada, i si el Bilbao, el Barça o la Real Sociedad només pogueren ser campions d’un territori limitat, competint, per exemple, com a oponents supremes, amb el Barakaldo, el Sestao, el Gernollers o el Nàstic de Tarragona. Coses de la història, ja veuen. El cas és que un servidor, ara com ara i mentre dure l’alegria –que ja se sap que és curta en la casa dels pobres–, està desapassionadament content per l’èxit del València CF. Desapassionadament, perquè el futbol no m’apassiona, però content. Jo, de menut, em sabia tot allò de Pasieguito, Puchades i companyia, i és cosa comprovada que l’evolució ideològica, la filosofia nacional, la teoria política i altres efectes secundaris no arriben del tot a esborrar les lleialtats que hom ha assimilat en la infantesa. De manera que el meu primer valencianisme va ser el futbolístic, pobra criatura encara no educada en les dureses de la història, i els altres van vindre més tard. Això deixa senyal –un senyal lleu, en el meu cas, però senyal–, i durant tres dècades he hagut de patir –patir poc, però patir– doblement: per l’escassetat de les victòries locals i pel perill que, si arribaven, pogueren servir d’aliment a un valencianisme “blaver”, barroer, nacionalment reprobable, etcètera, que arribà, en els anys de confusió més fosca, a oblidar que l’enemic era el Madrid, com ha de ser, i a pensar que l’odi habitual i necessari calia concentrar-lo en el Barça, com no havia de ser. Ja veuen si la confusió era grossa, sobretot per als qui ens havíem criat de menuts en un saludable antimadridisme i en una igualment saludable rivalitat de veïns amb el Barça. La confusió va arribar, doncs, a extrems tan funestos que, quan el Castelló era equip de primera divisió, els seguidors de l’equip de la Plana, en algun partit contra el València a Mestalla, van ser perseguits pels fanàtics locals al crit de “Catalanes, hijos de puta”, etcètera.

Jo només he vist en la vida, directament en un estadi, un partit important de futbol, i va ser quan la Copa del Món, o com se’n diga, es va celebrar a Barcelona, i el meu fill em va demanar que el duguera a veure almenys un partit internacional. Els deures de pare van ser més forts que la mandra. Però la meua inexperiència futbolística no m’ha privat de respondre les amables preguntes d’un periodista de Barcelona, del diari *Avui*, destacat a València per fer la crònica del flamant nou campió. I no –li vaig dir al periodista–, el València CF i els seus èxits no crec que augmenten l’autoestima comuna de la societat valenciana, si no és que considerem la província de València i poc més: a Castelló l’alegria és moderada, i a Alacant supose que inexistent. I el nostre president de la Generalitat és seguidor declarat del Madrid, quines coses ens toca aguantar. I no, no crec que els èxits del València CF siguin conseqüència o expressió d’una particular prosperitat eufòrica d’aquests anys al País Valencià (els periodistes, com és natural, llegeixen els diaris, miren la tele, i s’empassen la propaganda del PP sense ni tan sols adonar-se’n: com el públic en general, vaja). I sí, potser que la reactivació de l’històric antimadridisme signifiqui alguna cosa, però no sé ben bé quina. Deixem-ho córrer, doncs. I que més èxits i menys crits de “Catalanes, hijos de puta” em reconcilien amb la meua innocent infantesa: ja eren hores.